

poštšina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sy. Držini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenom Senci Jezušovom.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društyi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Vožar Rozika, V. Polana, z Francije 15, Vožar Jožef, V. Polana, z Francije 15, Kolenko Kata, Francija, prosi za zdravje 10, Knar Ana, Sebeborci 5, Lutar Helena, Sebeborci 3, N. prosi za spreobrnjenje moža i sina 10, N. Beltinci, po obliči 100, za travo 60, N. G. Bistrica v zahvalo za ozdravljenje živinčeta 20, Ropoša Matjaš, Dolič, v zahvalo za ozdravljenje 10, Krampač Katka, Trnje iz Francije v zahvalo za materno ozdravljenje 70 Din. — Izdali smo za pisalni stroj zadnjo rato 400 Din., za razglasitev odaje trave 10 Din. — Posodili smo Sirotišnici Deteta Marijike v Turnišči na edno leto 40.000 Din. — Oča sirot povrni vsem obilno. — Odbor.

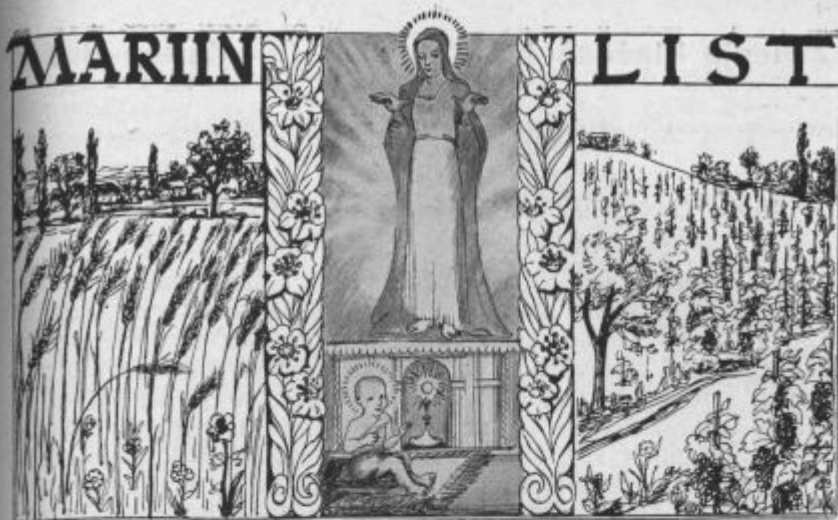
Na sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči je darivao N. Beltinci po obliči 50 Din., N. Črensovci 20 Din. Izplačano sestram v Turnišče. — Marijika povrni vsem obilno. — Odbor.

K Društvi Dom sv. Frančiška so pristopili

iz Sebeborci Knar Ana i Lutar Jelena, iz Melinec pa Zorke Franciška, ki je v Franciji.

Pošta.

Kreslin Martin, Benko Ivan, Italia. Hvala za pozdrav od rojstne hiše sv. Ivana Boska. Molita za naše ljudstvo.

LETO 33.

8. JULIJA 1937.

ŠTEV. 7.

Mamika, potolaži svojega Jezušeka.

Mamika naša, sprevajamo te na poti v Hebron, gda ideš, da pohodiš svojo tetico, Elizabeto. Čudovite reči so se godile pri tom obiski. Dete v utrobi Elizabetinoj je spoznalo Dete tvoje prečiste utrobe i Je molilo. Ivanek v Elizabetinoj utrobi je molô Jezušeka v tvojoj utrobi. Dûh svetî je presveto Elizabeto i je spoznala, da si ti mati Boža. Vsa srečna je spregovorila v globokoj poniznosti, kda si jo ti, nebes kralica, pozdravila: Pa mati mojega Gospoda pride k meni! Sv. Dûh je razvezao vezalje nemosti Zaharijove i te je začeo moliti Boga. Tvoja reč je to napravila. Tvoja reč je odprla Srce tvojega Sineka, ki je posveto v maternoj utrobi Ivaneka, ga rešo poprijetnoga greha. Zato si spevala najlepšo zahvalo Bogi s svojim Magnifikatom: Hvali moja dûša Gospoda, ki mi je včino velike reči.

Mamika moja, julija 2. obhajamo te god, gda začne kapati snop našega silja. Tistoga silja, šteroga zrna dajo pšenični krûh, obleko tvojega Jezuša v presvetom Olt. Svestvi. Kak z tvoje presvete utrobe je posveto Jezušek Ivaneka, ravno tak posveti iz svetoga tabernakla, iz pod bele hoštije, vsako dûšo, za štero molîš ti, njegova i naša mati. O molî za nas. Spregovori tûdi za nas bar edno reč, ka se odpre njegovo Srce i nas posveti. Spregovori bar edno reč za grešnike, da se spreobrnejo i za pravične, da se spopolnijo. Vekše tolažbe ne moreš dati Srci tvojega Sineka. O molî zato za nas.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitilva boža službenica: Marija z Agrede.)

Štrta kniga.

3. Angeo Gospodnov guči v sne sv. Jožefi. — Odkriva njemi skrivnost vtetovljenja. — Delovanje te novine.

Čeravno je sv. Jožefa mučila velika žalost, itak je malo zaspao. Te se njemi na zapoved božo skaže nadangeo Gabriel i pravi to, ka znamo iz Matajovoga evangelija. Razkrije njemi vso skrivnost vtetovljenja i odrešenja človečega roda. Zavolo posebni vzrokov se angeo javo Jožefi v sne, ne javno. Jožef je bio že tak razsvetleni, da ne bilo potrebno močnejše sredstvo, kak prikazanje v sne, da verje Božemi nazveščenji. Razburkanost Jožefova se je začnola v čutilaj, ki so spoznala Marijino stanje, zato zdaj ne smeo gledati angela. Tretje. Jožef toti nikaj ne zakriyo, da se podao nemiri, ki ga je mantrao, ali to je bilo na škodo njegove svetosti. Slični vzroki razjasnijo, zakaj je Bog s praočaki bole nagosci gučao v sne, deci evangelskoga zakona pa se nazveščava javno. Greh je največša zapreka edinstvi i zvezi Boga i angelov z ljudmi. Kak je Reč Boža prišla med ljudi, se čutila i duševne moči čistijo s primanjom svestev, poduhavlejo se i podajo božanskim vplivom. V kom se duševne sile borijo, tomi se Gospod ne približava. Prihaja samo k mirnoj i vedroj duši. Zburkanost je kmica, poleg štere nemre biti svetlost. No, na sredi boja z skušnjavami, ki jih lahko prisporablamo noči, se novice angela dobro opazijo. Tak je tudi sv. Jožef čuo i jasno razmo, kak njemi Gabriel pravo: „Jožef, sin Davidov! Ostani pri Mariji, svojoj ženi, ar to, ka se v njoj poprijalo, je od sv. Dūha. Ona de rodila sina i daj njemi ime Jezuš, ar On odreši ljudstvo svoje od greha“. Da se v toj skrivnosti spuni prorokba Izaije, ki pravi: „Glej, Devica poprime i de rodila sina i dajo njemi ime Emanuel, to je Bog z nami“.

Sv. Jožef ne vido angela, nego je samo čuo notrašnji glas i razmo skrivnost. Splašen i radosten se prebūdo i ponizno se vrgao na zemlo. Zahvalo je Boga za skrivnost, ki njemi jo nazvesto i za to, da je odebrani, da je zaročnik tiste, ki je Mati Boža. Vnogo se karao, da je sumo od vernosti Marijine, a tudi zato, da si dao dvoriti od Kralice nebe i zemle. On bi morao, tak je mislo, kušivati zemlo, štere so se dotikale njene noge i njoj klečeč dvoriti. „Kak morem“, je gučao sam sebi, „v tvojoj nazočnosti zdigniti svoje oči, kak se smem osoditi, da v tvojoj nazočnosti živem ali svoja vūsta odprem. Daj mi Bog, jakost i moč, da poprosim za odpūščenje i omeči njeno srce, da de mi milostivna pa da ne spregledne mene, nezahvalnoga slugo, kak sem si zaslužio“.

Ščista potreti je dodao tem rečam tudi druge spodobne. Šteo je Marijo včasi prositi za odpūščenje, ali ne je mogao, ar

je bila v svojoj sobici. Pretakajoč obilne skuze, je razvezao svojo potno culo. Zatem je čisto hižo i pod, gde so mele hoditi Marijine svete noge, pa je opravljao tudi druge hižne posle, ki jih je inači rad prepūšćao Mariji. Presveta Devica je gledala vse to iz svoje sobice.

4. Sv. Jožef prosi presveto Devico za odpūšćenje. — Ona ga tolaži.

Kak je sv. Jožef opazo, da je Marija zvršila svojo molitev, je šo k njej, se njoj vrgao pred noge i pravo: „Gospa i zaročnica, prava Mati večne Reči, glej tvojega slugo pred tvojimi nogami. Zavolo Boga i Gospoda, ki je skriti v Tvojem deviškom krili, te prosim, da mi odpūstiš moju drznost. Gvūšen sem, da so vse moje misli znane tvojoj modrosti i tvojemi božanskomi

razsvetljenji. Bio sem šćista zaslepleni, gda sem se odloćo, da te ostavim. Nepriстойno je bilo od mene, da sem te dozdaј držao za podreјeno i da ti ne sam slūžo kak materi mojega Gospoda i Boga. No ti itak znaš, kak sem vse to delao neznaјoć, ar mi je skrivnost velkoga Krala bila istotak malo poznana, kak tudi velićina tvojega dostojanstva. Ne misli na neznanje neznatnoga stvora, ki to neznanje vadlūje i polaga svoje srce i svoje življenje pred tvoje noge. Ne stanem prle, dokeć ne bom gvūšen, da si

Koga si Devica, v obiskani Elizabete nosila. — Ta skrivnost se obhaja 2. julija na god Srpne Marje.

mi odpūstila, da mi boš i nadale dobrotliva i da me blagoslavlaš!“

Marija se jako radūvala toј spremembi sv. Jožefa, ali ne bila sporazumna s predlogom, da bi njoj on odzdaј slūžo z najvećšov pazkov i poštivanjom, ar te ne bi mela prilike, da se ponizi kak slūžbenica svojega zaročnika. Razžalostila se, gda je pomislila, da Jožef nede postopao ž njov, kak s podreјenov, gda jo je spoznao kak mater božo. Vrže se pred noge Jožefove, gda se on zdigno, čeprav njoj jako brāno. Pravila njemi: „Meni se bole dostaja, da te prosim odpūšćenje, zavolo bolećin i žalosti, ki sam ti jih zadala. Prosim te, da je pozabiš. Od skritih tajnostih, pri šterih sem jaz samo orodje, ne sam ti kak slūžbenica Gospodova, poleg svoje vole nikaj mogla objaviti, ali ne mogoe zato, kak da te ne bi lūbila, ar se zavedam svojih dužnosti proti tebi. Edno te prosim Jožef, da nede med nama niti najmenše spremembe, naj bo vse kak dozdaј. Bog ne odebrao mene za svojo mater zato, da me ćastijo v tom življenji. Šćem, da ti slūžim i te bogam“.

Sv. Jožef, razsvetlen i pun Dūha svetoga, je navdušeno vskrikno: „Blagoslovljena si Marija med ženami, blāžena i preblažena med vsemi narodi. Večna hvala naj slavi Stvorilela nebe i zemle, ar te je pogledno z visine svojega prestola i te odebrao za svoj stan. V tebi so se spunile vse prorokbe naših praočakov. Vsa plemena ga morajo slaviti, ar se z nikim ne tak zviso, kak s tvojov poniznostjov i da je mene, najmenšega med živimi, v svojoj dobroti odredo za svojega slugo. Jožef je bio pri teh rečaj slično razsvetleni kak sv. Elizabeta, gda jo je Marija pozdravila. Marija njemi odvrne s ponovlenjom Magnifikata, šteromi je tudi vnogo dodala. Globoko se zanese i se zdigne s poda, obkrožena z velikim sijājom kak preobražena. Sv. Jožef ne še nikdar vido svojo tovarišico takšo. Poleg njene nedužnosti i nebeske čistosti njemi je bila objavljena tudi skrivnost njene časti, a on je bio obogaten z vsemi dari znanja. V vsem je bio obnovleni i zvišeni.

Od teh i drugih skrivnosti, ki so se spunile pri Mariji i Jožefi, ne so evangelisti nikaj javili, ar so te skrivnosti ostale v srci teh svetih oseb. Niti v življenjepisi Kristušovom, ki so ga napisali evangelisti, se nikaj ne spomina od teh stvari, nad šterimi bi se mogoče pogani, gda so se začnoli obračati na krščanstvo, pohüjšali.

Glejmo lübezen Mamikinoga Srca.

V petek po osmini Telovoga se klanjamo sladkomi Srci našega Zveličitela i si grabimo ž njega tiste moči, ki so nam potrebne za zveličanje. A iz Božega Srca, ki je vretina večne i neskončne lübezni, se ne more grabiti z rokov. Samo z srcom. Jezušovo Srce je sedež tiste brezmejne lübezni, ki nas je rešila. To lübezen dosegne samo lübezen, druge posode nega za to. A naše srce, toga lübezen, kak malo vedrice je to. Kak malo se zajmle v nje, pa še to, ka se zajmle, se ta razlije zavolo naše slabosti prle, kak nam dūši na hasek pride. Zato moremo vekšo posodo, vekše srce, vekšo lübezen si izposoditi, da zajmlemo dosta milosti za sebe i druge, za svojih pa še vnoгих drugih rešenje. Kde bi pa iskali indri to posodo, kak pri Mamiki. K njej bežimo i jo prosimo, naj nam posodi svoje materno srce, da ž njim pridemo v globočino Jezušovoga Srca i z te vōpotegnemo brez mere i meje milosti za zveličanje dūš.

Marijino Srce. Pred kratkim smo obhajali stoletnico, kak se je začela i zmagovito širila z povrnenjom vnoгих grešnikov pobožnost Marijinoga Srca, častenje Marijinoga Srca. Mamikin list, Marijin List, se je spominao te lepe obletnice. Zdaj pa šče poglednoiti v lübezen maternoga Srca, da se pri njem vužgemo mi vsi, njena deca, na veliko lübezen do nje i po njej do dobroga Boga.

Ka častimo v Marijinom Srci? Njeno telovno Srce, ar je 1) znamenje lübezni, 2) ar je sedež lübezni i 3) ar je vretina lübezni, z šterov nas je Marija združila z svojim Jezušom, našim Odrešenikom, i po njegovoj voli pomagala rešiti, zveličati.

Z ednov rečjov, mi v Marijinom Srci častimo tisto lübezen, štera je gorela i gori v nedopovedljivoj i od nas v nedoseglivoj visini do Boga i bližnjega. I ta lübezen ma tri krasne cvete. Prvi je precveo pred vtelovlenjom Sina Božega, drugi je zadišao po vtelovlenji Sina Božega, tretji se nam je pa prismejao po Jezušovom vnebohodi.

Vse te tri cvete nagnimo na naše malo srce i prislüšküjmo, ka nam govoriyo. O, vsi trije nam govoriyo od neskončno lübečega Boga, ki ga moremo z celoga srca, z cele düše, z cele pameti i iz vse svoje moči lübiti. Vsi trije nam gučijo od neprecenlive vrednosti düše, za štere rešenje je sam Bog dao svoje življenje. Vsi trije nam gučijo od lübezni do čistosti, od želenja po trpljenji, od zametavanja vsega posvetnoga, od iskanja samo nebeskoga. Vsi trije so sladki, lepi, puni tolažbe za naše zbegane düše, vsi trije so puni materinskoga lübečega obraza, materinske skrblike roke, materinske počitka nepoznajoče požrtvovalnosti. Nagnimo si te tri cvetke Marijinoga lübečega srca na svoje mrzlo dečinsko srce.

Prvi cvet:

Lübezen Marijinoga Srca pred vtelovlenjom Sina Božega.

V 5. knigi Mojzešovoj se čtejo reči sv. Düha, štere vsakomü človeki jasno zapovejo, da more Boga lübiti iz celoga srca. Ta zapoved je pognala globoke korenine v Marijino Srce, kak v niedno drugo srce, ar jedino Marijino Srce je bilo brez poprijetnoga i tak vsakšega greha. Bog jo je rešo poprijetnoga ali izvirnoga greha, ne mela zato v sebi ni piknjice nagnenja na slabo, nego samo nagnenje na dobro. Njeno Srce je mislilo samo na Boga, želelo samo Boga i ka Bog šče, je iskalo samo Boga i najšlo mir samo v Bogi. Njene oči so počivali samo na Bogi, njeni jezik je gučao samo od Boga, njene roke so delale samo za Boga, njene noge tlačile samo pot, ki pela k Bogi. Mladenke Marije Srce je neizmerno želelo z trpljenjom zadostiti Bogi za žalitve greha.

I ar tečeta lübezen do Boga i bližnjega z edneiste vretine i mata edenisti cio i vzrok, je z lübeznostjov do Boga rasla v Mariji tüdi lübezen do bližnjega. Ar je želela samo tisto, ka Bog, je želela z širšim srcom, kak so morja široka i globoka, rešenje človečega roda i molila za to. V te namen se je odtrgala z materni rok i kak tri letna deklica se podala v cerkveno službo i tü pri zvršavanji starozavezne bože službe se je spominala božega obećanja, danoga že v paradižomi, da pride Zveličiteo, ki potere oblast hüdogo düha. Da pride té, je trpela ponižanje, sramotenje, je bogala popolnoma, je bila krotka, ponizna, skromna, zadovolna. Ž njenih vüst nikdar ne prišla reč nezadovolnosti, vse je popolnoma vdano zatrpela, naj samo gene bobroga Boga, da kemprie pošle grešnomi človečemi rodi Zveličitela. Tak je lü-bilo Srce Marijino v detinstvi Boga i bližnjega.

„Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje“. (Vsakokrat 300 dni odpüstkov.)

Drügi cvet:

Lübezen Marijinoga Srca po vtelovljenji Sina Božega.

Marija je mati postala. Dozdaj je lübila Boga, kak njegovo stvorenje, zdaj ga stiskava na svoje lübeče Srce, kak mati njegova. Mati boža! Mati Boga, ki je Večna Lübezen. Mati neskončno popolnoga Boga, ki ga z oči v oči gleda i ki jo za svojo mamiko zove. Njeno brezgrešno Srce je pri tom občevanji z Bogom zraslo v nedogledne visine lübezni. Lübezen je ogenj i segreva. Segreva pa tembole, kem bliže smo k njemi i kem močnejši je te. Nišče pa ne bio tak blüzi k najmočnejšemi ognji bože lübezni, kak Mati Boža. Ona je, kak njeni Sin, tüdi sama

Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje.

lübezen. Iz lübezni ga nadaja, varje, hrani, beži ž njim, da ga reši. Iz lübezni ga blagoslovi, kda nastopi strašno pot trpljenja za nas i ide za njim. Pri čüdaj ne poleh, z lübečim srcom prepusti vso čast Sini, Bogi, na križnoj poti je tam, da deli ž njim trpljenje. Eden meč prebodne njeno i Jezušovo Srce — lübezni meč, da smo vsi rešeni. Sin odide, ona ostane. Njegovo Srce ztoči z križa zadnjo kaplico svoje krvi za rešenje sveta i se pomiri. Njeno dale krvavi, ar je on tak želo v smrti, naj nam mati bo. Matere brez trpečega srca pa nega.

„O preblagi Jezuš, lübiteo düš, prosim te zavolo smrtne bridkosti

tvojega presvetoga Srca i zavolo bolečin tvoje nevtepane Matere : Operi v krvi svojoj grešnike celoga sveta, šteri so zdaj v smrtnoj bridkosti i bodo dnes vmrli. Amen." (Odpustki 100 dni vsakokrat).

Tretji cvet:

Lübezen Marijinoga Srca po vnebohodi Sina Božega.

Jezuš se je zdigno v nebesa, matere ne vzeo z sebov. Dugo jo je püsto, siroto dovico na zemli, samo. Ostala je, ar je ljubila Boga, ki je to želo; ar je ljubila tiste, za štere je to želo, naše düše. Ona je mati Boža pa tüdi naša. Mati zazible prva dete. Kak je bila prva, ki je Jezušeka v zibelko jaslic položila, tak je mogla biti prva, gda se je rodila Cerkev, ka to položi v njeno zibelko, v prebito, a z rožami veselja ovito svoje materinsko Srce. Trpela je z lübezni, zato je meč prehado njeno Srce; zdaj pa, ka njeni Sin žive i več ne vmerje, nego razvija svoje delo rešenja po sv. Dühi, ki ga je na Risale poslaol, se veseli. Zato je njeno Srce prebito, a z rožami ovito. Mati je, ki trpeti zna i ki se veseliti zna, a oboje iz lübezni. Ostala je na zemli i vso lübezen svojega Srca posvetila Cerkvi, ki se je na Risale porodila, Cerkvi, štere glava je njeni Sin, Jezuš, štere telo so naše düše, njena pod križom doblena deca. Ka je bila Jezuš, to je postala Cerkvi, hrani, odgaja, brani i tolaži njene kotrige, naše düše. Sv. Pismo pravi v evangeliumi sv. Lukača, da je v svojem srci premišlavalala reči, ki so se z Jezušom dogajale. Ona je vse vidila i znala od Božega Sina, zato je pojasnila apoštoto i Cerkvi vseh časov pravo bože nazveščenje, pravo vero. Njeni zgled je krepo tiste, ki so ž njov živeli i krepili vse düše do konca sveta. Ne bilo srca i ga ne bo za Jezušovim Srcom, ki bi nas tak ljubilo, kak Marijino Srce. Lübezen vseh materinskih src, ki jih bo matizemla do konca sveta nosila, sküпно ne je tak velika, kak Marijinoga Srca lübezen samo do edne jedine düše. Lübimo zato to Srce! Lübimo za Jezušovim Srcom najsvetejše i najslajše njeno Materno Srce! Lübimo i zato jo prosimo, naj nas čuva greha, ar v tom je lübezen, če se greha čuvamo. Lübimo Marijino Materno Srce i zato dostokrat molimo za tiste, ki ne ljubijo svoje Matere i tak ne svojega Boga, za grešnike: *„Zdrava Marija, milošče puna, Gospod je s tebov, blagoslovljena si ti med ženami i blagoslovljen je sad tela tvojega Jezuš, Sveta Marija, mati Boža, moli za nas grešnike zdaj i vu vüri smrti naše. Amen. — O Marija, pribežališče grešnikov, prosi za nas!“* (Dnevna molitev v bratovčini Marijinoga presladkoga maternoga Srca.)

Kem bole častimo sv. Oltarsko Svestvo, kem bole nagosci pristopamo k sv. prečiščavanji, tem bole nas Marija ma rada. Pa kak nas tüdi ne bi? Vej smo po vsakšem sv. obhajili bole spodobni Jezuš. Zato pa, gda Marija vidi podobo svojega Sina, v nas, nas s celim srcom Lübi.

Molila sam na grobi sv. Ivaria Vianneya, da tudi vi dobite za večnost tisto čast, štero je on dobo. (Izseljenka duhovniki Slov. krajine).

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

Vianney i peklenšček.

Denešnje reči iz Vianneyo-voga življenja so napisane posebno za one, šteri dvojijo, da bi obstojao pekeo z zavrženimi pa obsojenimi angeli i se smejejo, či kaj takšega čujejo ali čtejo.

Skrito je delo hūdobnoga dūha, pa Bog včasih dopūsti, da postane to delo vsem očivesno. Jemao je Vianneyi ponoči sen i počitek, da bi ga odvrno od molitve, pokore pa od skrbi za dūše: vse to je trpelo okoli pet-treseti let, do zadnjega leta njegove smrti.

Najprle je ponoči čūo, kak njemi nešče češe zagrinjala na posteli. Meo je najmre posteo z nebov obdano i zakrito z zagrinjali. Mislo je, da so kakše podgane. Zato je troso i stepao zagrinjala, pa je bilo tem vekše paranje. Mislo je, da jih bo najšeo zajtra vse v krpaj, pa so bila cela.

V začetki nikak ne šteo vrevati, da bi on meo kakši poseo s peklenščekom. On ne bio po naravi lehkoveren, da bi to, ka ga mantra, bio dūh kmice. Komaj te, gda si nikak ne mogeo inači razložiti šūma ponoči, te je sprevido, ka je.

Edne noči je čūo vdarce po dveraj i po dvorišči se je čūla breka. Mislo je, da so kakši cigani, da bi kradnoli. Zato je o-proso za drūgi večer ednoga močnoga dečka, da je prišeo k njemi s puškov spat. Okoli edne vōre začūje dečko kak nešče

steple kvako na dveraj. Po celom farofi je nastao ropot, kak da bi drnckala kola. Prime za puško, skoči k okni, je odpre — nikdi nikaj. Tudi Vianney nikaj ne vido.

— Ka se bojiš, — ga je pitao Vianney.

— Ne, samo čütim, da mi trepečejo roke i noge.

— Jaz mislim, da je to samo peklenšček.

Drügo noč ne šteo več iti stražit, pravo, da ma že zadosta teh strahov. Več dečkov je šlo stražit v cerkveni zvonik. Čüli so samo močne vdarce po dveraj, vidili pa nikaj. Samo ednok je bilo viditi, kak je splavao ognjeni jezik na farof.

Vianneya je vznemirjalo vse to: odked naj bi vse to prišlo?

Edno zimsko noč, gda je sneg pokrivaio zemlo, je pali čüo po dvorišči breko, kak da bi prišli soldaki. Skočo je s postele, naglo odpro dveri na dvorišče, osvedočeni, da bo zdaj konči zgrabio cigane po sledaj, štere do mogli nehati v mehkom snegi. Pa nikšega šüma ne bilo več, nikoga ne vido i niedne sledi ne opazo nikdi v snegi. Zdaj več ne dvojio, da je to šatanovo delo; zato je odpüsto stražare i östao je v boji s šatanom sam.

Po večeraj, gda je nekelko zadremao, je naednok začüo glasen ropot, kak da bi što žagao drva ali yrtao s svedrom v trame, včasih ga je nešče zvao z najrazličnejšimi conami, ali kak nešče tuče s kovačkim kladivom po dveraj, zdaj pali nešče nabijao obroče na prazen lagev, včasih je čüto, kak da bi čreda bežala prek njegove glave ali pa podgane, po tramaj pa so drnckala kola, včasih pa je nastala takša larma v hiži pa breka, kak da bi stotine lüdi melo spravišče v nerazumlivom jeziki.

Zdaj se je pali šatan spravo na pohištyo i je vlačo po sobi. Vianney ga je večkrat vido poleg sebe: včasih je muvo kak medved, včasih pa cvilo kak pes, skočo k njemi, ga stepao i ga večkrat vlekeo s slamnjačov vred iz postele. Vianney se je v strahi prekrižo, njemi povedao par reči v posmeħ i te je vtihnolo.

Najhüjše je bilo, či je drügi den prišeo velki grešnik k njemi na spoved.

— Za mene je bilo to vsikdar dobro znamenje, drügi den sam meo vsikdar obilno ribjo lovino. On je nimak: sam mi vsikdar nazvesti prihod velikih grešnikov, — je večkrat sam pravo.

Vse to je bilo naravnano na to, da bi njemi šatan onemogočo spanje, da bi njemi tak žmenšao njegovo vrelo delavnost v düšnom pastirstvi.

Gda se je razneso glas po farofaj, da sam peklenšček vlači postelo z Vianneyom po sobi, ne šteo nišče tomi vervati i so se jako smejali tomi. Pravili so, da ma najhitrej betežne možgane i da je tista lüknja, iz štere pride peklenšček, njegova glava sama, v šteroj plesnivijo njegovi krumpli.

Edno zimo je bio misijon v sosednoj fari. Tudi Vianneya so pozvali, da je pomagao. Spao je v farofi kak drügi dühovniki. Gda se je Vianney vlegao, so začüli ropot iz njegove sobe.

— To je peklenšček, — je pravo drügi den Vianney, — on se čemeru zavolo dobroga, štero se tü opravlja.

Duhovniki so njemi ne verjali.

— Lübi plivanoš, ne jete, ne spite, to vam spevle v vašoj glavi i po vaših možganaj letijo podgane. Živite tak kak vsakši drugi, boše se hranite, te bo Vam glava pali zdrava i vidili bote, da izgine vse to ... Nas neha vrag popunoma na meri, so njemi pravili sobratje.

Naslednjo noč pali vsi začüjejo drnckanje žmetno naklajenih kol, da se je celi farof stepao. Vsi so prestrašeno skočili s posteo. Mislili so, da se farof podira. Vsi so bežali v Vianneyovo sobo, gde je bio takši ropot, kak da bi se borio Vianney s kem na smrt. Vianney pa je mirno ležao v posteli, štero so nevidne roke zvlekle na sredino sobe.

— To je peklenšček, — je z nasmehom pravo, — on me je privlekeo se i zdigno ves te ropot. To ne nikaj. To je dobro znamenje: dobimo pa velko ribo.

I resan je drugi den prišeo na velko začüdenje vseh v cerkev eden plemenitaš, šteri že duga leta ne spunjavao svoje verske dužnosti.

Peklenske šale so ga jako zmantrale, pa zaman se je trüdo vrag. Vianney je vse brezi mrmranja trpo, nikaj ga ne razčemerilo, ne razžalostilo.

Nasprotno, veseli je bio, ar je znao, da se je pali podao velki grešnik v Ars k njemi na spoved. Njegove noči, pune brezmejne zmantranosti, so njemi prinesle bleščeča spreobrnjenja.

Gda je v zvoniki vöra vdarila polnoč, te so se po navadi začnole te moke. Zmislo se je na grešnike, šteri so čakali na njega. Vstano je, odišeo v cerkev. Zato pa je šo spat vsikdar ob devetoj vöri večer. I v cerkvi je spovedavao od edne vöre do pol dne, čiravno je bio njegov obraz zmantrani pa bleđi.

Njegova sestra, Margeta Vianney, je prišla včasih k njemi na obisk. Gda je edno noč spala na farofi, je čüla, da je Vianney šo iz svoje sobe prle kak je vdarila edna vöra. Šo je v cerkev. Nekaj minut za tem je nastao poleg njene posteale strahoviti ropot, kak da bi šest močnih lüdi tuklo po stoli ali omari. Prestrašena je stanola. Zmogla je šče telko moči, da je vužgala posvet, pa je vidila, da je vse v redi.

— Mogoče se mi je samo senjalo, — si je mislila i pali vlegla. Komaj se je odela, se je že začnole. Zbežala je iz hiže v cerkev. Gda je brat prišeo domo, njemi je vse povedala.

— Dete moje, — njoj je pravo, — ne se trbe nikaj bojati, to je peklenšček. On nikaj nemre, tüdi mene tak mantra, včasih me zgrabi za noge pa me vlači po sobi. To je zato, ar obračam düše k dragomi Bogi.

Drügoč je eden mladi dijak, šteri se je včio za profesora, prišeo k njemi na spoved. Meo je srečo, da se je spovedao v njegovoj sobi. Gda je klečao, se je naednok začnole vse gibati po sobi, kak tüdi njegov klečalnik. Ves prestrašeni je skočo na noge, pa ga je Vianney prijao za roko:

— Ve nikaj ne, to je samo peklenšček. Kakpa se je peklenšček

lehko čemerio, gda je Vianney obüdo v tom dijaki dühovniško zvanje.

Pa tüdi drügi romarje, šterih je velka vnožina prihajala v Ars, so vidili šatanovo delo.

Edno noč so meli v domačoj cerkvi klečanje. To zajtro je Vianney odišeo ranej spovedavat, ar je bila vnožina naroda z vseh krajov, ki so čakali na spoved. Gda se je začnolo daniti, so lüdje opazili, da v Vianneyovoj sobi gori. Ravno je šteo iti slüžit mešo, gda njemi to nazvestijo. On se nikaj ne vznemiro, dao je lüdem klüč, da so šli gasit.

Odüren peklenšček. Nemre zgrabiti ftičke, pa je vužgao kletko.

Šo je k oltari i slüžo mešo.

Lüdje pa so znašali osmojene ostanke njegove postele na dvorišče. Čüdno pri tom je bilo, da je zgorela samo posteo z nebov pa zagrinjali. Vse drügo je bilo nedoteknjeno. Tüdi stropi, šteri je bio nizek, stari pa sühi, ki bi goro kak slama, nikaj ne bilo. Kak se je ogenj brezi vidnoga zroka vužgao, tak je tüdi vgasno.

Vrag se je strašno čemerio na Vianneya. Za njega pa je bilo to dobro znamenje: prihod velikih grešnikov. I resan je v Arsi nastalo zvünredno gibanje, ki je trpelo po več dni.

Ar je meo velko moč nad hüdobov, so ga lüdje prosili, da je ozdravla o tiste, ki so bili obsedeni od vrage.

Edno žensko je meo vrage tak v oblasti, da je mogla celi den plesati i spevati na cerkvenom trgi. I to skoro štirideset let. Gda je spila nekelto blagoslovlene vode, je zbesnela i začnola grizti cerkveno zidovje. Gda jo je na poti iz cerkve na farof zagledno Vianney, ar je mela krvave pene na vüstnicaj, jo je blagoslovo i včasi se je pomirila.

Prevnogo je bilo takših dogodkov, da bi vse tü našteli. Omenimo naj šče samo ednoga, kak se je vrage trüdo, da bi zmešao Vianneya.

V spovedavnico je prišla edna ženska. Nikaj ne gučala. Vianney se je mantrao ž njov, da bi povedala svoje grehe. Te pa začüje močen glas:

— Jaz sam včino samo eden greh i dam vsakšemi, šteri šče te lepi sad... Ti tüdi dostakrat nad menov zdigneš svojo roko, ar sam dostakrat poleg tebe v spovedavnici.

— Što si, — ga je pitao.

— „Poglayar“ — je pravo vrage. — „Ti čarna krotajica, ka me mantraš... So čarne krotajice, štere me dosta menje mantrajo, kak ti... Čakaj samo, jaz te že dobim. Ti si šče ne mro. Brezi té (tü pove grdo reč za bl. Dev. Marijo) bi te že mi dobili, ona te čüva. Povej, zakaj stanjüvleš tak rano? Zakaj predgaš tak preprosto, da te zavolo toga majo za nimaka? Zakaj ne predgaš slavno kak drügi?“

Nazadnje je sprevido, da je Vianney močnejši od njega i ga nehao. Vido je, da nemre v straj vzeti te batrivne düše. Bog je tak šteo, da se to lepo i zdravo življenje, štero je od zvüna bilo tak mirno, v istini pa tak puno trpljenja, konča v popunom meri. Do zadnjega leta Vianneyove smrti je šče probao peklenšček svojo moč, pa Vianney ga je vsikdar poslao ta, gde je njegovo mesto. (Dale).

Po Kristušovoj poti.

XXIII.

Lastnosti prave gorečnosti.

1. Sinek moj, v mesti gizde se je vnoga krivica včinila.
2. Trije, dobroga nakanenja ljudje, so šteli tomikonec napraviti.
3. Prvi, zburkane narave, je največjšega gizdavca taki napadno i ga imenüvao hüdobnoga.
4. A ar so ga za hüdobnoga meli, je te ešče prevzetnejši i gizdavejši postao.
5. Prišo je drugi, mile narave. Te se je tak skrivao pred gizdavci, kak da bi ti meli küžne bolezni.
6. Gizdavci, videvši njegov strah, so se norčarili ž njega i so dale grešili pred očmi Boga i ljudi.
7. Tretji, najmodrejši med njimi, je te etak spregovoro: To je ravno za mene delo! I stopivši pred gizdavce, njim je držao moder i lepi guč, z šteroga so pa oni nikaj ne razmeli.
8. Prevzetnost gizdavcov se je na to ešče povekšavala. Nieden ne zaostao, ka svoje znanosti z velikimi rečmi ne bi kazao.
9. Bedaki so njim ploskali i so si v kratkom v čast šteli, ka so mogli ž njimi grešiti.
10. Smilili so se pa nekomu pobožnimi moži, ki je negda tüdi jako gizdavi bio, a je spoznao, da je gizda bič za človeka. Zato je z globokov poniznostjov prijao za delo i začeo moliti k Bogi za gizdavce.
11. I ar je kazao dober zgled i po priliki tüdi dobroto skazao ednomi i drugomi, se njemi te posrečilo tü i tam zabraniti hüdo i je dosegno, da so ga v mesti za jakostnoga človeka i dobroga podanika meli.
12. Sčasoma si je pridobo lübezen gizdavcov i ne, dá bi se prenaglo, je z modrostjov i pobožnim živlenjom razpršo njihove predsodke i je vnoge povrno.
13. V začetki, naj ga razveselijo, so se gizdavci od ednoga i drugoga greha nazaj držali. Sledkar so na njegovo reč spoznali, da jakost ma svojo vrednost, a istotak majo vrednost desetere zapovedi z navukom cerkve. Neki den so si premišlaval i od svojega povrnjenja. Nazadnje so se povrnoli.
14. Ne dugo za tem je vlüden postao z svojimi zaslügami i z svojov pazljivostjov i so ga za zgled kršćenikov držali.
15. Lejko vam povem, ka se je odsehmao v mesti menje hüdobij doprineslo.
16. Tak daleč je celo prišlo, ka so najokornejši hüdodelniki začeli grehe tanehavati.
17. Ali glej, neštérni kršćeniki so začeli grajati tiste gizdavce, ki so se samo na pol povrnoli, kak i tiste, ki so se pred kratkim povrnoli i so ne bili zadosta močni v poniznosti i so je osramotili pred ljudstvom.
18. Na prilko, etak so gučali: Na pamet njim prinesimo, ka so delali, da se ne zvisijo.

19. I tak so napravili, kak so pravili i ne so se pobrigali, da bi dušam na kakši način pomagali.

20. I naj preprečijo eden greh, so včinoli drugoga.

21. I gda so gledali poniznost poniznih, so gizdavce vrgli nazaj v gizdo.

22. Pa zapomni si, sin moj, ka je vekše dobro sto let stara grešnika povrnoli, kak sto dece na dobroj poti obdržati.

23. I, ka bole služi istini tisti, ki ednoga hūdobnoga povrne, kak ki posvedoči na vučitelja zmōte, da je lagao.

24. I če je potrebno, da se obvarvaš skažlivcov i lažlivcov, je nikaj menje ne potrebno za priproste i ponizne tūdi to, ka povrneš mogočne i vplivne grešnike.

25. Zaistino, velim ti, ka so ti moji nespametni i nepremišleni slugi z svojim premišlenim napadalnim nastopom ne mogli zabraniti tisti greh, šteroga so se bojali pri navideznh povrnjenih i pri spletkarijaj hūdobnih sleparov.

26. I nlednoga gizdavca nikdar ne so povrnoli.

27. I nevem, če so mogli dobre na vekšo poniznost nāgnoli?

28. Proti hūdobiji gizde ne drugoga vrastva, kak dobrota poniznosti.

29. I proti srdom ne drugoga orožja, kak požrtvovalnost i miloba bože lūbezni.

30. I proti jalnosti pomaga samo modrost.

31. Če nam je včasi moč oroslana potrebna, da se moremo zmagovito boriti, nam je sladkost ravnotak potrebna.

32. Sinek moj, pravo djanje ne stoji v našem guči ali opravili, nego v tom, da delamo puni lūbezni i poniznosti.

Ne pij!

Junake ne rodi samo bojišče, junake rodi tūdi vsakdenešnje življenje. I tej junaki so dostakrat vekši, kak junaki boja, ar z orožjom zmagati je ležej, kak brez njega. Junak si, če si trezen v celom tvojem življenji, posebno če ne piješ dečko i dekla nikšega alkohola. Drugi se norčarijo z vaj, viva na to nikaj ne data, nego zasmehavanje vdano preneseta i ne pijeta. To je junaštvo. Vajni nespametni stariše vaj silijo na pilo, a viva se odpoveta, — raj se njima zamerita, kak treznost priporočajočemi Bogi, sta velika junaka. Pri točenji alkohola bi si lejko zaslužila peneze, pa se zadržita, to je junaštvo.

Pijančki so bojazlivci. Bojijo se zamere. Premaga je natura. Par kaplic alkohola je vrže v grabo. Za delo ne so, za pošteno službo ne so, vničijo v sebi zmožnosti, štere njim je Bog dao za velika dela. I ostanejo mali, velikih rečih nikdar ne doprineejo, strasti je vodijo, se potikajo i kaplejo. Te bi bilo to junaštvo? Ne, to je bojazlivost, ar se bojijo v boj spūščati, raj v blati obležijo. Mladenec, mladenka, zmaga je samo v treznosti.

Naši letošnji novomešniki.

Slovenska krajina ma letos pet novomešnikov, ki te mesec julija i eden augusta prikažejo svojo prvo daritev dobromi Bogi. Mi vsem petim iz globočine srca želemo, naj je dobra mati Marija zakrije pod svoj materni plašč, da bodo svetoga življenja duhovniki, da bodo iskali samo božo čast i zveličanje duš, da bodo skrbeli za kemvekšo popolnost svoje duše i delali za pomoč siromaškomi narodi, da njemi pomorejo teškoče zdajšnjega življenja olejšati, kak sveti Oča želejo v svojoj okrožnici proti komunizmi.

Naše drage naročnike tudi prav iz srca prosimo, naj isto delajo, dosta molijo za nje v te namen i ne samo za nje, nego

Novomešnik :
KUSTEC MARTIN

za vse duhovnike kat. Cerkve, predvsem pa za naše iz Slovenske krajine, kdekoli njim je dober večni Pastir odredo pole za obdelavanje.

Od treh gospodov novomešnikov prinašamo tu slike, od dva gospoda nismo mogli dobiti, na večkratno prošnjo, slik. Mi smo slike samo zato prosili, da bi tisti narod, ki je z svojimi molitvami i z svojim pobožnim življenjom spravo mladencom pozvanje v svetišče, vido svoje sine v tistom listi, po šterom se je navčo moliti, delati pa trpeti za duhovnike, da jih Jezuš dobi v kem vekšem številu i v kem vekšoj svetosti. Od tistimao kak objavlamo slike naših novomešnikov, so nam vsi poslali te, iz-

vzemši teva dva gospoda i lani dva gospoda. Ne sodimo, nego za te tudi molimo.

Naši letošnji novomešniki so sledeči:

Kustec Martin rojen 1. 1911. okt. 6. na Gornjoj Bistrici. Svoje študije je zvršio kak salezijanski kandidat v Verzeji, na Radni i na Kodeljevom v devetih letaj, potom je izstopo iz družbe sv. Ivana Boska i se dao sprejeti v šibeniško škofijo v Dalmaciji, kde je zvršio štiriletno bogoslovje. Prvo sveto mešo služi v Črensovcih augusta 1.

Sukič Ivan Nep. rojen v Domanjševcih 1. 1910. febr. 21. Šest razredov gimnazije zvršio v Soboti, ostaliva dva pa na 3. drž. realnoj gimnaziji v Ljubljani i tu maturirao 1. 1932. junija

Novomešnik:
SUKIČ IVAN Nep.

21—23. z odlikov. Bogoslovne študije je zvršio na ljubljanskem teološkom fakulteti skoz štiri leta, kde je šče zdaj vpisan kak redni slušateo, zadnje leto je opravo v mariborskem semenišči. Prvo sveto mešo služi v Martjancih julija 11.

Rajner Janoš Ev. rojen v Rakičani 1. 1909. okt. 2. Gimnazijske študije zvršio v Soboti i v Ptui, bogoslovje pa v Maribori. Prvo sveto mešo prikaže v Soboti julija 18.

Nemec Matjaš, rojen 1. 1913 junija 23. v Küpšincih. Gimnazijske študije dovršio v Soboti i v Maribori, gde je maturirao 1. 1932 junija 23. na drž. real. gimnaziji. Bogoslovje istotam izvršio. Prvo sveto mešo prikaže na Tišini julija 11.

Rous Matjaš, rojen 1. 1910. febr. 1. v Beltincih. Gimnazijske študije zvršo v Soboti i v Ljubljani, kde je 1. 1933. maturirao na klasičnoj gimnaziji. Bogoslovje zvršo v Maribori. Prvo sveto mešo prikaže v Beltincih julija 11.

Želemo vsem petim našim novomešnikom pri prvoj svetoj meši vse tisto, ka njihovo goreče srce žele i je prosimo, naj molijo za urednika Marijinoga Lista, naše naročnike i ves naš narod poleg drugih namenov, ki je majo nabrane v svojoj mladoj duši.

Novomešnik:
ROUS MATJAŠ.

<i>Mi stari pešamo . . . ,</i>	<i>Vas mlade zvalo mesto nas,</i>
<i>za odhod se pripravljamo . . .</i>	<i>da stopite v stopinje naše,</i>
<i>Že Jezuš čaka nas</i>	<i>da sveto je življenje vaše,</i>
<i>z plačilom v roki vsaki čas...</i>	<i>i tak razbremenite nas !</i>
<i>Živeli v Jezuš i za Jezuša,</i>	
<i>Gospoda vseh nas sküpnoga !</i>	

Toplo se zahvalimo

božima služabnikoma Antoni Martini Slomšeki i Frideriki Baragi, da je Marijin List meseca junija naraseo za 21 komadov. Prosimo v zahvalo po sv. Cirili i Metodi Brezmadežno Devico Marijo, naj njima sprosi čast oltara, njeva pa naj razširita njeni list i ga napunita z svojim duhom, kak ves slovenski narod.